

יהודה ויזן

אודה

"וַאֲבֹא אֶל־הַגּוֹלָה תֵּל אֲבִיב"
(יחזקאל ג', טו)

תֵּל (סטרופה)

לְהַכְרִית הַמִּזֵּן רַב | בָּא עֵת,
לְהַתְעַבֵּר עָלֵינוּ. זֶה מָה.

בְּכָל־מַפָּץ, מִקֵּל וְקִלְעֹ, שְׁלַח, תִּלְּי עַל כְּתָף,
חֲנִית, צַנָּה וְרוֹשׁ עַל תַּעֲרֹ, נִגַּח פְּלִי לְנִתְחֵן

הַשַּׁעַר –

מֵלֵא צַפִּיָּה.

קוֹרוֹתָיו קוֹרָאוֹת קַרְקָשׁוֹת,
קַרְשָׁיו עוֹדִים אַרְשֵׁת
שֶׁל נִפְתָּח.

כֶּדֶן
לְחִדָּר אֶל
קַרְב אֶרֶץ, כֶּד גְּדוֹל
אֶלֵי לִבָּב.
רַב הַפָּגֵר וּמוֹמֹ אֶדֶן
שׁוֹדֵךְ שִׁמְצָה עִם שׁוֹדֵךְ הַקַּרְב –

עִם כֹּף
לְצֹו.

שָׁמָּה (אנטיסטרופה)

בְּמַחְפוּרֹת, בְּבַצּוּרִים, בְּהִיכָלוֹת מְאֹבְזִים בְּקוּ-אֶחִיד וְרַב-צְבָעִי – בְּפֶל מִינּוֹת.

הַזְּנִים זְנִים זֶה אֵת זֶה

מִתְנַגְרִים בְּנִימוֹס –

(פְּצוּעֵי-דָכָא עֲזוּבִים עַל אֵילוֹנֵי דְקָהָ | וְגו')

פָּה מְלֵא מְנַגֵּו

מְפָרְכֵס:

"יֵשׁ לִי אַרְבַּע-עֶשְׂרֵה נִימְפוֹת,

כֵּלָן נְחַמְדוֹת, יְפוֹת תְּאֵר,

אָד"

אֵין אֵלֵא זֹאת,

אִם רַב הוּא הַתְּחַר, הֵן דֵּל הוּא הַמְּתַר,

לֵא כָד?

כֵּה נוֹגֵן הַמְּקַח.

אָח-אָח –

קוֹנְנוֹת הַבְּנוֹת –

אָח-אָח –

אָד מִי שֶׁהָלָד – חֵדֵל מֵהַכְּבִיד.

וְיֵשׁ בּוֹ עֲנִין וְאֵין אִישׁ חוֹלֵק וְהוּא בֵר-צְדוּד

לְאִמֵר: צְדִיד.

ומזן ההכרח
שועים לו:

"ישע אחד למנצח:
לא עוד לקוות אלי ישע"

משקנה, מוכרים לו.

הלא לא לחנם קנה.
הלא אין ענגינו מלקוח.

שדה (קטטרופה)

מה שאוכל, גדל.

הלעס מורק ללע העל.
הזרק מתסס ונכוז לעבל.
הרכז נספח ועמו גם הגמל.

בא עת.

סבו צרים במקחול –
החיל נפתה.

קפא תקלע על עמדו –
צפה בנימפה.

כָּזָב הַסִּיף אֶת חֲרָבוֹ –
עֲשָׂאָה לְמַנִּיפָה.

רֵצֵן הַלֵּץ
בְּבוֹאוֹ לְלוּצֵץ –

נִגְפָנוּ –

וְנִתְלוּצֵץ.

מי במו"ל

חצי מהדורה ואין קורא.

הכורך,
כָּבֵר כּוֹרֵךְ יְדֵנִית.

הדפס,
רָאָה כָּבֵר הַכּל,
ואין הוא נשָׁמֵר –

”זה נמָכֵר זֶה ? זֶה
נמָכֵר ?”

הוא שואל ולא חס.

המעצב,
קָר.

מחיר הנָיֵר,
פָּחַת.

תלי עֲתָקִים בַּמְקַלְחַת,
בְּרִצְפָּה, בַּסְּלוֹן, בַּמְקַפֵּיא, בַּמִּדְרָג, בַּמְכוּנֵית וּבַבֵּית-הַהוֹרִים.
אֶלֵי,
הַמּוֹן סְפָרִים שֶׁהֵם אֶחָד –
אָרוֹר הַמְּלֵאֵי.

הַמְּפִיץ הַיְשִׁישׁ מְחַגֵּר בְּשִׁלְבָקֵת –
וְאֶף-עַל-פִּי-כֵן כִּילֵי.

בְּתֵי הַמִּמְכָּר
סָנְפוּ זֶה מִכָּבָר
לְמִדּוּרֵי אֲשֶׁמְדָאִי.

אֵךְ הַדָּפֶס
יֵשֶׁר וְתָם
וּלְפִיכֶךָ מִקְשָׁה —

”יֵשׁ קוֹרְאִים לְדַבֵּר הַזֶּה ? אָה,
לְדִינְג הַזֶּה ?

יֵשׁ
מִי
שֶׁקוֹנָה ?”

מי חושב על חשיבותו ההיסטורית
 מי מחשב את חשיבותו ההיסטורית למפרע
 עורם כתבי-יד במגירה
 משמר טיוטות לחקירה
 וממתין לרחוב, נדאי יתנו לו רחוב
 ואם לא, אז כפר או גנה או גן-ילדים

ב פ ר ו ב י נ ק ? ה

כירוי בשמו
 גם שקל שלש מיתות שונות
 אם אחת תסלק, ישנה גם אחרת,
 על-פי רב מוטבת מיתה מפארת. מיתה שלא על הגב.
 שלא במאזן.
 אולי אף יקצו לו שדרה או צמת ראשי ורחב
 עם שלט — יהודה ויזן